

ZBOROVANJE RUSKE DRŽAVNE DUME.

FR. S. FINŽGAR:

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

XIII.

(DALJE.)

Trikrat so trombe znanile odmor, trikrat so se vsuli preko štirideseterih marmornih stopnic carski in Belizarjevi sužnji ter trosili in delili med ljudstvo krepčila. Hipodrom je vrvel in besnel. Ljudstva so se bila upijajala radosti in vina. Bogataši so izgubljali in dobivali neizmerne stave. Po vodi v jarku krog arene so plavali kosi razbitih koles in voz. Pristaši stranke zelenih in višnjevih, najeti kričači — so pregazili jarek ob areni, splezali na spino, popenjali se na Kačji steber, zlezli neizmernemu kolosu — Lisipovemu Herkulu — na tilnik, trgali sikomorne vence z Adama in Eve ter jih metali v areno, poklekali pred krasno

soho po ljubezni koprneče Helene, bili in se pehali med seboj, slavili zelene in slavili višnjeve, od katerih so bili pač bolj plačani.

Nad katismo — cesarsko ložo — slonečo na dvajsetih marmornih stebrih, je rosil v najtanjšem prašku dehteči zafran. Mladi patriciji, mehkužni častniki, dvorni intrigantje so pomežikavali zboru ženskega cveta, ki se je zgrinjal krog Teodore pod katismo ter po ložah na desni in levi. Odigravale so se pikantne ljubavne dogodbe, vžigala srca v novih strasteh, ogenj zavisti in ljubosumja je palil lica.

Le Teodora se ni ganila. Na čelu ji je ležal mrak, ustnice so se bile stisnile, polt ji je še bolj pobledela, oko je pa žarelo in